

Και σὺ αὐτὸ τὸ ἄδικο γῆθὸν ἀπὸ τοῦ ξεπληρώσεως
καὶ τοῦ Μυλλόρδου γρήγορὰ τὰ ἴθια θὰ σκαρώσης.

Νὰ ζήσῃ τὸ ἀνδρόγυνο, τοῦ ἀνδρόγυνου ζήτησ',
καὶ κατὰ φάλαγγας Ἐλών ἡλίου ἄρμα στήτω.

Τραγοῦδιὰ κάθε σοβάρους καὶ κάθε πηδηκτούλης,
μὲ τοὺς Σάμιους κελαιδεῖ καὶ ὁ Σάμιος Σοφοφούλης.

Ψηλαῖς κυρίαὶ τῆς τιμῆς φοροῦν τὰ πῆδ καλὰ των
καὶ ἡ θρῆσκα ἡ Βασίλισσα φιλεῖ τὰ κούτελά των.

Ἀπὸ καρδίᾳς ἡ καθεμιά τὴν Ὀλγα σου συγχαίρει
καὶ τῆς χαρίζεται κάτι τι καὶ τῆς φιλεῖ τὸ χέρι.

Ἐρραναν τὸ ἀνδρόγυνο γυναῖκες Μυροφόροι
καὶ μουσικαῖς τὸ ἄλυσαν καὶ τόσοι κανταδόροι.

Ἐρραναν τὸ ἀνδρόγυνο μὲ λούλουδα καὶ μύρα
καὶ ἔλυσσας ἐστῆς-κανονιαῖς καὶ ἡ Μαύρη μ' αἰς ἡ Μοῖρα.

Ὅλα θυσιά ἐγίναν γιὰ τὴν γιορτὴ σου τούτη
καὶ τὰ κουπόνια ἔζωδισαν καὶ τάχαμαν μπαροῦτι.

Παντοῦ πυροτεχνήματα, φωτιαῖς καὶ μπαταριαῖς,
καὶ ἐπῆραν πάλι καὶ ἔδωσαν ἡ λαμπαδηφοριαῖς.

Κι' ὅλ' οἱ κεράδες ἐστειλαν συχώρη σ' τὸ Παλάτι
γιατί καὶ αὐτοὺς τοὺς πέθανε τὸ γενικὸ κεσάτι.

Καὶ τὸ φεγγάρι ἐβόυσε καὶ ὁ φῶτοδότης ἤλιος
καὶ ἐκόρωσε καὶ ἐφούντωσε κάθε Ρωμηὸς Σγαρίλιος.

Νὰ ζήσῃ τὸ ἀνδρόγυνο, τοῦ ἀνδρόγυνου ζήτησ',
καὶ κατὰ φάλαγγας Ἐλών ἡλίου ἄρμα στήτω.

Δὲν τῶλεψα, δὲν τῶλεγα, μηδὲ ποτὲ μου τῶγραφα
ἐπὶ τῆς Βασιλείας σου πῶς θάπαιζα χρωῶγραφα.

Κανέναν δὲν ἐπρόσμενε καὶ ἐγὼ ἡ μοσχομάγχα
πῶς πεντακόστα θάχανα μὲς σ' τὸ Λονδίνο φράγχα.

Νὰ ὁ Νυμφίος ἐρχεται, καὶ ἐγὼ σκυφτός καὶ μόνος
μοιρολογῶ καὶ στέκομαι ἀπ' ἔξω τοῦ Νυμφώνος.

Ἐχάθησαν τὰ φράγχα μου καὶ τὰ χρωῶγραφα μου
καὶ οὔτε λαμπὰ ἀγόρασα, οὔτ' ἐνδύμα τοῦ γάμου.

Νάναί καλά ὁ Βασιλεὺς καὶ δὲν μὲ μέλει δράμι,
αὐτὸς καὶ ἐμὲ θὰ λυπηθῇ, αὐτὸς θὰ μὲ συνδράμη.

Αὐτὸς καθὼς τὸ γράψανε καὶ ἐφημερίδες ξέναις
τροφοδοτεῖ τοὺς ποιητὰς καὶ Μούσαις πεινασμέναις.

Ὁ Βασιλεὺς μὲ χαιρετᾷ σ' τῆς ἀστραπῆς τὸ ἔτι
καὶ ἂν χάνω σ' τὰ χρωῶγραφα μὲ τρέφει τὸ Παλάτι.

Καὶ Βασιλεῖς καὶ Καίσαρες καὶ ὅλ' οἱ ζητιάνοι τώρα
φιλοτιμοῦνται, Βασιλεῖς, καὶ σὲ φορτώσουν δῶρα.

Δέξου γιὰ δῶρο καὶ ἀπὸ μέ — μὰ δίχως νὰ θυμώσης —
ὅσα ὡς τώρα μούδωσες καὶ αὐτὰ ποῦ θὰ μοῦ δώσης.

Εἰς ἄλλους πλήρωσε μισθὸν νὰ ψάλουν ὀλοένα,
δὲν θέλω νὰ πειράξῃσαι χρηματικῶς γιὰ μένα.

Ἄς πάη τὸ παλγάμπλο, ἄς γάσω καὶ ἄλλα τόσα,
ἐγὼ παραδὲς δὲν ψιφῶ, ἐγὼ κλωσῶ τὰ γρόσα.

Σὲ στεφανώνω, Βασιλεῖς, μὲ στέφανον εὐκλείας,
φέρτε κρασί των Πεταλιῶν, κρασί τῆς Δεκελείας.

Στρώσθε παντοῦ μυρτόκλαδα τὸ ζυθῶς νὰ περάσῃ
καὶ ἀγαπητὸ καὶ γόνιμο ποτὲ νὰ μὴ γεράσῃ.

Ἀπὸ κρασί Βασιλικὸ γεμίστε τὸ ποτήρι
καὶ ἔδιδε τῆς νοικοκυρᾶς καὶ ἐδὴν τοῦ νοικοκύρη.

Ἄνδρᾶ, Γεώργιο κουδερντᾶ, Μαρία καὶ Νικόλα,
Κωστῆ, Σοφία, Χριστόφορε, νὰ σᾶς χαροῦμε ὅλα.

Νὰ σᾶς κοιμίζῃ μουσικὴ καὶ τοῦ Ὁρφῶος λύρα
καὶ νάνα σκέπασμα γιὰ σᾶς τοῦ Κόδρου ἡ πορφύρα.

Ἐδίδα καὶ οἱ θεράποντες τῆς Αὐλικῆς ἀγέλης,
ὑπαπισταῖ, διερμηνεῖς, Βουδούρης, Θῶν καὶ Δέλης.

Ἐδίδα δούλοι, μάγειροι, κυρίαὶ τῆς τιμῆς,
σταυλίταις, σταῦλοι, δίποδα, τετράποδα, καὶ ἐμεῖς.

Ζήτησ', παιδιά, τῶν ἀργυρῶν τὸ μέγα πανηγύρι,
ποῦ ψάχνουν ἔλοι με κερὶ καὶ ἐβρῦνε τὸν Ἀργύρη.

Ραῖνω μὲ ρόδα καὶ μουσικαῖς τοὺς νυμφικὸς θαλάμους
καὶ εὐχομαι νὰ γιορτάσωμε καὶ τοὺς χρυσοὺς των γά-
[μους.

Μὰ τότε νὰ μὴν ἔχωμε ἀπὸ παρὰ νισάφι
καὶ ἀπὸ τὰ δρακοπόδια μας νὰ τρέχῃ τὸ χρυσάφι.

Καὶ ὀλίγους ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας

Οἱ ράπτα: Αἰθιονίπουλοι — μεγάλῃ τῶνάμῃ των —
εἰς τοῦ Σταυδοῦ τὴν δὲν μεταμόσαν ἐσχάτως,
καὶ ἦλθαν τὰ χημομνίτικα εἰς τὸ Κατόστημᾶ των
καὶ πρῶτος πρῶτος ἐπέπεσε ὁ Φασουλῆς τρεχάτος.
Τὴ μετὰ κατόπιστο, εἰς ὁμορρῆ περίσση,
καὶ εἰ κοροτόμα τοῦ σωμαῖ... ψυχὴ μου σ' τὴ Πατρίδα I...
Κάθε θραβᾶς ἀπαρῆ, καὶ ἄνδρῆς καὶ γυναῖκα...
ὅς εἶπα μὲ, ὅς εἶπα ἐδὲ, ὅς εἶπα πᾶνε δὲκα...
πῶς ἐκαὶ μέγα ράβηται καὶ Ἄνατολῆ καὶ Δύσεως...
φραγκορραβᾶδες σὴν καὶ αὐτοὺς δὲν ἔχει καμ' ἡ φύσις.

Καὶ πρὸς τιμὴν των ἀργυρῶν καὶ χρίν ἀργυρίου
ἔβγαλε καὶ ἡ Διεδόνεις τῆς προσηλοῦς ΕΥΤΙΑΙ
ἐν ταύχως καλλιτεχνικῶν μετὰ περιβοηροῦ
καὶ πᾶσις ὄλης σοβαρῆς συνάμα καὶ ἀπεισις.
Ἐἴπω δ' ὡς εἶδος λέωκαμε μετὰ πολλῶν εἰπόντων
καὶ ἐν τούτοις εὐθηνάτων — λεκτὰ πενήντῃ μόνων.